

Скажу вам так: життя ідіота — не коробка шоколадних цукерок. Люди з тебе сміються, драгуються, погано з тобою обходяться. Зара, кажуть, до людей з особливими потребами ставляться краще, та як по правді, не завжди це так. Узагалі-то я не скаржуся, гадаю, життя моє доволі цікаве, так би мовити.

Я ідіот від народження. IQ в мене близько сімдесятьох, і це багато про що говорить. Можливо, я дебіл, ба навіть імбецил, та сам я себе радше вважаю *слабоумним* абощо, й аж ніяк не ідіотом, бо коли йдеться про ідіотів, то переважно мають на увазі даунів, ну, тих, косооких, як китайці, які пускають слину й дрочать на людях.

Так, не заперечую, я не надто кмітливий, але кмітливіший, ніж вважають люди, просто в моєму мозку все відбувається не так, як у всіх. Наведу приклад: я все гаразд *тямлю*, та от як доходить справа до розмови або писання, то в мене мозок мов на желе перетворюється. Зара' поясню.

Якось іду я вулицею, а там на городі якийсь чолов'яга копирсається. Приготував купу кущів для висадки і каже мені: «Форресте, хочеш заробити?» А я йому: «Ага». І він мені велить копати й носити землю. Я тої землі з десяток грабарок вивіз, у страшну спеку, потягай таке. От я закінчив, а він лізе в кишеню і виймає долар. Мені б за таку низьку платню здійснити гвалт, а беру того клятого долара, ще й дякую чи мимрю

шось такє вдячне, та й плентаюся собі далі вулицею, скручуючи та розкручуючи той долар і почуваючись ідіотом.

Зрозуміли, еге ж?

Про ідіотів я таки дещо *знаю*. Та, напевно, тіки про їх я й знаю, бо чимало про їх прочитав — від ідіота отого Тов-сто-євського і до блазня короля Ліра, і Фолкнерового ідіота Бенджі, і навіть старого Примари Редді зі «Вбити пересмішника» — ну, той був *справжній* ідіот. Найбільше мені до вподоби друзяка Ленні з «Про людей і мишей». Письменники все правильно пишуть: у їх дурні завжди розумніші, ніж усі думають. Чорт забирай, я з ними погоджуюся. Та будь-який ідіот погодиться. Хі-хі!

Коли я народився, мама назвала мене Форрестом на честь генерала Натана Бедфорда Форреста, що воював у Громадянську війну. Вона завжди казала, що ми з генералом Форрестом якась рідня. Казала, що він був видатною людиною, от тіки по війні заснував Ку-клукс-клан, а навіть бабуня казала, що то була зграя лиходіїв. Тут я з нею згоден, бо і в нас був один такий, Велике Цабе, чи як він там називався, тримав зброярську крамницю в місті, на той час мені виповнилося десь дванадцять років, й от іду я повз крамницю якось і зазираю у вікно, а там петля звисає, як зашморг на шибениці. Й от він побачив, що я дивлюся, та й надів петлю на шию, підсмикнув, наче повісився, і висолопив язика, шоб мене налякати. Я мерщій утік і сховався на стоянці за якимись машинами, аж поки хтось не викликав поліцію й вона не забрала мене додому, до мами. Не знаю, що там ще накоїв той старий генерал Форрест, але

засновувати отой його Клан — не найліпша ідея. Але так уже сталося, що я тепер Форрест.

Мама в мене чудова. Так усі кажуть. Татко загинув не вдовзі по моєму народженні, тож я його не знав. Він працював вантажником у доках, й одного разу кран вивантажував велику сітку бананів з корабля компанії «United Fruit», і якось та сітка обірвалася над моїм татком і розчавила його на млинець. Я колись чув, як люди про це говорили, то казали, це було страшне місиво з півтонни бананів і мого татка, розчавленого під ними. Сам я не люблю бананів, хіба банановий пудинг. Його люблю.

Мама отримала невеличку пенсію від «United Fruit» і ще брала пожильців у будинок, і тоді все було о'кей. Поки я був маленький, вона мене тримала вдома, щоб мене інші діти не зачіпали. Влітку по обіді, у спеку, вона садовила мене у вітальні й опускала жалюзі, аж ставало темно й прохолодно, і приносила мені кухню з лаймонадом. Потім сідала поговорити зі мною, поговорити ні про що, як розмовляють з песиком чи котиком, але я звик і любив це, бо від її голосу мені ставало спокійно і затишно.

Спершу, коли я підріс, вона випускала мене гратися у дворі з усіма, та потім побачила, що мене дразнять, а один хлопець стукнув мене палицею по спині, коли вони за мною ганялися, що аж страшний рубець лишився. Після цього вона мені звеліла більше з хлопцями не гратися. Я хотів гратися з дівчатками, але вони були не кращі: всі тікали од мене.

Мама гадала, що мене слід віддати у звичайну школу, бо тоді я мо' буду як усі, от я трохи там і повчився, аж

звідти приїхали і сказали мамі, що мені не можна вчитися з усіма. Однак дозволили мені закінчити перший клас. Іноді я ото сидів там, а вчителька шось теревенила, а я думав невідь про шо, задивлявся у вікно на птахів, і білок, і взагалі на все живе, шо лазило та стрибало по старому великому дубу за вікном, а тоді підходила вчителька й шпетила мене. А іноді на мене шось находило і я починав верещати, і вчителька виводила мене в коридор, де я сидів на лавці. Інші діти зі мною не гралися, тіки ганяли або кричали, щоб потім посміятися з мене, окрім хіба Дженні Керан, яка від мене ніколи не тікала й навіть часом дозволяла поруч з нею йти додому після школи.

А наступного року мене віддали зовсім до іншої школи, і мушу сказати, вона була дивна. Так наче там вирішили відшукати й зібрати разом усіх диваків, від найменших, ото як я і навіть молодших, до великих хлопців років шістнадцяти-сімнадцяти. Там були різноманітні розумово відсталі, і якісь судомні, і навіть діти, які самі їсти не могли й у туалет сходити. Там я був, певно, найрозумніший.

Був там один гладун, мо' років чотирнадцятьох, якийсь хворий, то часом його так трусило, наче на електричному стільці абощо. Міс Маргарет, наша вчителька, веліла мені ходити з ним у туалет, коли йому треба було, щоб він не робив нічо' такого. Та він однаково робив. Завадити йому я не міг, отож зачинявся в кабінці й чекав, коли він закінчить, а потім знову відводив його до класу.

В тій школі я пробув років п'ять-шість. Не так уже й кепсько там було. Дозволяли малювати пальцями